

ГРИЦЬКО (йде обережно за нею. Пильно розглядається):

Нема..? Знаменито! (поправляє одяг, вистрипувся).
Дозвольте ж: Десятник Люлька! (Стукає закабланими).

А ви?...

МАРУСЯ: Я Маруся...

ГРИЦЬКО: Маруся? Знаменито! Ду-у-уже добре! Знаменито.... (Чутно голосніший лемент Яндруха): О..о...
(Підстрибнув схвилюваний).

МАРУСЯ: Е, то вони там у хаті... Та чого ж отак наполошились..? (сміється).

ГРИЦЬКО (гордо): Бо вона скубе його...

МАРУСЯ: Скубе? А ви як знаєте?...

ГРИЦЬКО: Я догадуюсь...

МАРУСЯ: А хіба воно так страшно?

ГРИЦЬКО: Ну... знаєте... Взагалі... розу...

МАРУСЯ: А на війні як?

ГРИЦЬКО: Е, це інше діло... Там Москаль... жінки...

МАРУСЯ: То жінки страшніші від Москаля?

ГРИЦЬКО: А... а... а... та ж певно..! Що там Москаль... Це для нас просто виграшки... Надбійжити буває, такий Москаль, а чоловік до нього націлиться з кріса... А він зараз упаде. Чоловік стрілить, а він устає. Чоловік ще раз стрілить, а він утікне... Дурний народ... ці Москалі... Ну, а тепер, Марусю, сідайте... трохи ось тут і я вам.. ану вгадайте, що?

МАРУСЯ (сідає з Грицьком на колоду). А дж...можу знати...

ГРИЦЬКО: ...Я вам заспіваю нову пісню, що... я вас придумав..!

МАРУСЯ: Для мене? О, ви дуже добрі.

ГРИЦЬКО (співає під супровід гітари):

“Марусю серденько, пожалій мене!
Дай мені своє серце, я тобі мое...”

МАРУСЯ (підтягає за ним).

ГРИЦЬКО (підвівся сердито): Звідкіля ви знаєте тої пісні? Хто вас її навчив?

МАРУСЯ: О, вони навчили мене дуже багатько пісень...

ГРИЦЬКО (сердито): А вони від мене навчилися!..

МАРУСЯ: Хто, бабуня? Та вони вас і на очі певно ніколи не бачили. Хочете підемо до них... то побачимо...

ГРИЦЬКО (покwapцем): До бабуні?! О, ні, ні! Дуже дя-